

Historien om orkestret "More"

- som erindret af trommeslager
Martin Gregersen.

Historien om More starter i Gundersted skole, hvor jeg og Leo Laursen i 6. klasse blev fanget af tidens popmusik. Leo og jeg gik i klasse sammen. Jeg husker at Leo derhjemme havde fået fat i en banjo, som han forsøgte at tæmme i tråd med spolebåndoptageren derhjemme. Det var Jimmy Hendrix musiknumre som "Hey Joe" og "Satisfaction" med Rolling Stones, der lød gennem æteren.

Selv havde jeg længe trommet på kagedåser og en lidt større gammel kaffespand i forsøget på at følge spolebåndoptagerens rytmer. Det var optagelser med Jørgen Mylius fra programmer som "Efter skoletid" samt Radio Luxemborg. Særlig populær var orkestret Free, bl.a. med nummeret "Allright Now". Det er fortsat et af mine favoritnumre at lytte til. Vi skrev



Den oprindelige gruppe. Leo (nederst fra venstre), Martin (øverst fra venstre), Orla (nederst i midten), Finn (øverst i midten) og Henning.

efter instrument-kataloger hos musikforretninger, og hver gang der kom katalog eller oversigt over nye og brugte instrumenter til salg hos Alfred Christensens Musikforretning i Holstebro var det som at få Knold & Tot ril jul i bardomsårene.

Hen over vinteren 1965/66 voksede presset på vores forældre for at få fat i rigtige instrumenter, og vi benyttede hver især mulighederne for at optjene penge til at kunne købe vores første instrument. F.eks. ved at luge roer i forsommeren. Så endelig lykkedes det at få min far, Poul Gregersen, der var husmand i "Rækken" i Bruså ved Gundersted, til at køre os ned til Alfred Christensen i Holstebro.

Vi vidste naturligvis på forhånd, hvilket instrument vi hver især gik efter at få prøvet og købt. Jeg skulle ha' et sæt Teisco trommer og Leo skulle ha' en Teisco basguitar med ditto forstærker. Det var helt vildt spændende at se alle disse instrumenter i den formidabelt store musikforretning. Landets førende – senere med imponerende stort og farverigt springvand foran forretningen.

Så var det ellers hjemad i Opel Rekord'en og få stillet grejet op – det var helt fantastisk. De følgende uger blev vores forældre plaget dag og nat med tøndeslag og bækkencrash. Leo tog guitar og forstærker med på mit værelse, hvor vi forsøgte at øve musiknumre. Vi begyndte også at interessere os voldsomt for de lokale



Første udgave af More, som da hed The Glue. Fotograferet i haven hjemme hos Leo Laursen. Bemærk vasketøjet på snoren i baggrunden. Fra venstre: Martin, Finn, Leo, Orla og Henning.

poporkestre, som vi naturligvis skulle høre, bl.a. til skolefest og i ungdomsklubber.

Jeg husker i flæng oplevelser med rkestrene "Chelsea Set" og "Heppeli Hop Stoppers" fra Års-kanten samt en helt vild ungdomsklub-koncert i Farsø med et engelsk orkester ved navn "Diary". Sideløbende hermed begyndte

vi at se os om efter nogen at spille sammen med, så vi kunne få et pop-orkester stablet på benene.

Det blev kørelærer Knud Larsens søn Georg, stedsøn Asbjørn Berge samt datteren Lilly, som vi fik interesseret for initiativet. Der blev hurtigt skaffet et Elka-orgel og en rytmeguitar med en pokkers tung Hagström forstærker.

Georg spillede guitar, Asbjørn orgel og Lilly sang/orgel.

Vi fik lov til at låne frokostlokalet i skolen, Gundersted skole, til at øve i efter skoletid. Det var et hjørnelokale med store vinduer ud mod Gundersted "city", så det var meget lydt men et rigtig fint "prale-lokale" over for omverdenen. Vi øvede os bl.a. på "Daytripper" med Beatles, husker jeg.

Det kunne jo ikke vare ved, og derfor fik jeg overbevist min far om, at vores nybyggede maskinhus kunne rumme et øvelokale i det ene hjørne. Vi gik straks i gang med indretningen, som udover træskelet bestod af store flamingo-plader. Hele herligheden blev malet over med stærk rød og lilla fluoriserende maling. Det var rigtig sejt.

Så var det tid til, at orkestret skulle ha' et navn. Valget faldt på "The Glue". Jeg husker, at vi øvede os på "Daydream". Øvearbejdet var rigtig hårdt, for der skulle øves rigtig meget derhjemme med takt, akorder og singler. Lilly faldt fra og Asbjørn ligeså. Så manglede vi en guitarist. Her blev Fritz's Fin hentet ind fra kulden. Fin gik et par klasser over os, var i lære hos købmand Carstens i Gundersted. Hans

lærepenge fik hurtigt ben at gå på ved køb af guitar (Gibson-kopi) og forstærker (Vox).

Georg faldt fra og vi begyndte at øve som trio. Vi havde rigtig mange gode oplevelser sammen, både i øvelokalet, på Leo's værelse, hvor vi lørdag aften drak Faxe Silver og Leo's egen Special drink, som bestod af Silver, cola og snaps. Det kunne sætte gang i løjerne når vi skulle videre til bal i min fars Opel Rekord eller Fin's fars folkevogn. Vi havde også mange gode oplevelser på Fin's værelse ovenpå købmandsforretningen, hvor der var let adgang til påskebryggene, som til tider trak hårdt på Fin's lærepenge.

Vi begyndte så småt at lede efter en guitarist og organist. I skolen havde vi fået en ny lærer, Lottrup, som hørte at vi øvede i orkester. Han inviterede os hjem for at snakke og spille. Han var vild med The Animals og kunne virkelig spille Animals-numre på sin superflotte Gretch-guitar. "We gonna get out of this place" og "House of the rising sun" sad bare i skabet på hans guitar. Han var dog lidt for gammel, for dygtig og speciel til at være et emne som guitarist i "The Glue".

Der kom dog snart nye emner på banen. Det var Orla Andersen og Henning Christensen, som begge gik et par klasse over Leo og mig i Gundersted skole. Orla kunne spille trompet, vidste vi. De besøgte os i øvelokalet og snart fik de anskaffet sig et orgel og en guitar med forstærker.

Orla var fantastisk til at notere tekster og akkorder, og de sang begge temmelig godt. Og så gik det fremad i hastige skridt. Der kom kammerater på besøg i øvelokalet og vi blev opfordret til at gi' nogle få numre ved skolefesten i Gundersted skole. Det var helt vildt og vi var smadder nervøse. Men kammeraterne var ret begejstrede, så vi blev hurtigt de lokale stjerner på skolen.

Det gav blod på tænderne og vi måtte ha' Shure-mikrofoner samt et sanganlæg fra "Echolette" med ekko og senere rumklang. Og så var vi klar til skolefester, ungdomsklubber osv. Lidt senere blev det Haubro Kro og Hornum Kro, hvor vi spillede til bal. Vi skulle selv sørge for entré og garderobe, og indtægterne herfra var vores honorar for at spille.

Orla foreslog navnet "More" til orkestret. Det var navnet på en fint

instrumentalnummer, som Orla hurtigt fik lært på orglet. Det var lidt svært med alle de akkorder, husker jeg. Vi øvede en aften om ugen, måske to, og hvis vi ikke skulle ud at spille blev der også øvet nye numre lørdag eftermiddag. Det var både dansktop og pop.

Vi øvede numre til både familiefester, de unge på fyrre og ungdomsballer, for der var arrangementsmuligheder på alle disse fronter. Orla var rigtig god til at akkompagnere festsange til fester, og når Henning var på vagt i Karup spillede Orla og jeg som duo til familiefester og for de unge på fyrre.

Så kom Creedence Clearwater Revival med "Pendulum" og sangene Molina, Hey Tonight og Have you ever seen the rain. Vi var helt solgt og det førte os fra dansktop-genren over i pop/rock-musikken, som også fængede bedre hos de unge.

Øvelokalet hos mine forældre på Brusåvej 40 i Gundersted blev lidt for koldt og mørkt om vinteren, så derfor



More som kvartet. Fankort efter Finn's udtræden: Fra venstre Henning, Orla, Martin og Leo

fik vi tilbudt at øve i "pæn-stuen" hos Orla's forældre i Lille Ajstrup. Det var luksus – ofte med kaffe og kage til øve-aftenerne. Der blev investeret i Fender-guitarer og Hammond-orgel. Teisco-trommerne var for længst banket sønder og sammen og erstattet af Premier-trommer – senere udskiftet med et Ludwig-trommesæt.

Så kom bookingfirmaet CB & Ole B. Fra Assentoft ved Randers på banen som vores bookingfirma. Der skulle laves fan-kort med billeder og senere plakater til ophængning ved arrangementer. Vi blev fotograferet i haven hos Orla's forældre. Finn var

med et stykke tid endnu, men faldt senere fra.

Der kom stadig flere jobs, og mine forældres varevogn blev for lille til de mange ture ud i Nordjylland og senere hele Jylland.

Der blev bygget trailer, som Orla lagde bil til, og så gik det rundt på landevejene.

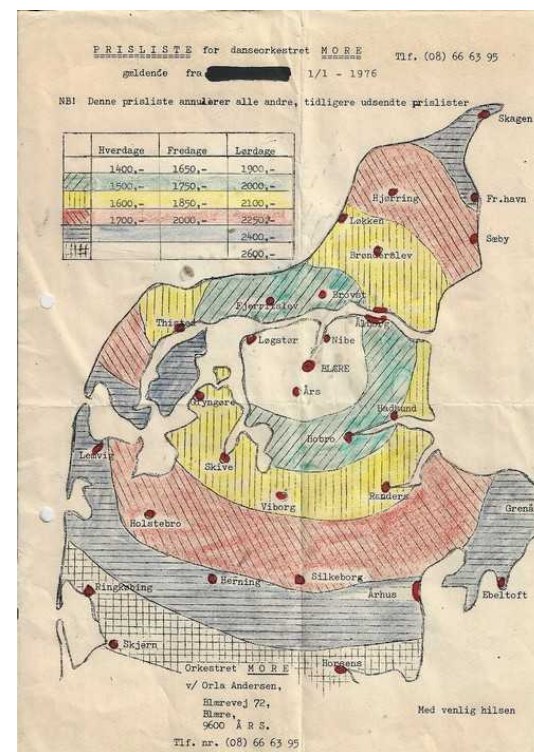
Spilleriet var en rigtig god indtægt for mig, der efter gymnasietiden læste økonomi på Aalborg Universitets Center. Leo blev uddannet som tømrer hos Carl Iversen i Gundersted. Orla var konstabel på Aalborg Flyvestation og Henning konstabel på flyvestation Karup.

Blandt højdepunkterne husker jeg, at vi var live i radioen fra Torvet i Nibe en sommer-formiddag, hvor vi spillede "Tie a Yellow Ribbon". Vi spillede til en meget stor personalefest på Carmen Curlers. Blandt de faste spillesteder var Selde Kro, Haubro Kro og Hornum Kro.

Booking-firmaet tilbød os at komme i studie for at indspille kassetiebånd. Spændende. Første gang var resultatet

knapt så vellykket, men vi blev erfaringerne rigere.

Spillestederne ændrede sig meget omkring 1973, hvor diskotekerne overtog musikken. Mange gode orkestre stoppede, og den lokale popmusik-udfoldelse gik død i mange byer. Rigtig kedeligt, men vi tilpassede os de nye vilkår. Vi fik på den baggrund nye spillesteder, hvor gamle orkestre var stoppet. Det blev halballer, markeder, og ikke mindst natklubber, der blev den nye scene for gruppen More.



Hjemmelavet kort med prisliste

Leo og Henning stoppede spilleriet i midten af 1970-erne og i stedet kom Carsten Dahlsen fra Års ind på basguitar og Ole Barnholdt på guitar. Med en nye besætning drog vi endnu engang i studie, og der blev udgivet et kassettebånd med kopi-melodier. Det foregik i Frederikshavn, hvor den senere indehaver af lys-virksomheden "Martin", Peter Johansen, bestyrede mixerpulten i studiet.

Spillestederne blev stadig flere: Nykøbing Mors (Skovpavillonen), Ebeltoft (Skovpavillonen), Horsens (Lunden), Fanø (Danland, Skipperskolen), Herning (La Cabana), Århus, Aalborg (Den Store, Ambassador), Randers (Maxim, Nørrelund), Sæby (Sæby Søbad, Rest. Skoven), Vorbasse Marked, Kollerup Feriecenter osv.

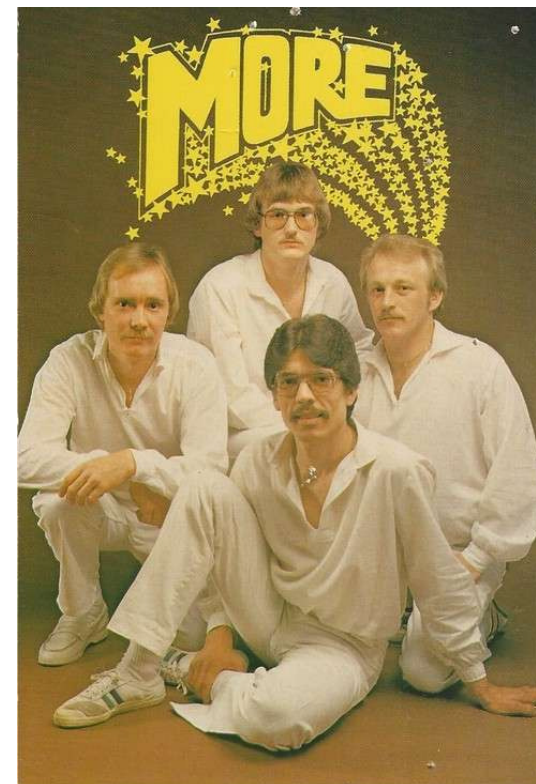
Nyt, stort PA-anlæg blev anskaffet og 3-vejs højttalersystem blev bygget hjemme hos Orla i Blære, hvor vi senere øvede i kælderen. Stort lysanlæg blev indkøbt Ny og større trailer måtte der også til. Ofte kørte vi til jobs lørdag eftermiddag ved 13-tiden, kørte 2-3 timer, derefter opstilling af anlæg, som mange gange tog op til 3 timer inden alle mikrofoner

og instrumenter var indstillet på den store mixerpult.

I 1979 skulle jeg selv afslutte mine studier med speciale i international økonomi, og derfor besluttede jeg i sommeren 1978 at meddele, at jeg stoppede som trommeslager senest ved året udgang. Sidst på året blev jeg erstattet af Per Holm fra Års. Det var slut med de omkring 130 jobs om året og tid til andre udfordringer. Orkestret More fortsatte karrieren og der blev senere udgivet single-plade med melodien "Slap af, mand".

Musikken har jeg aldrig sluppet og der er her i 2011 fortsat gang i trommerne med orkestret Old Boyz i Års – mest som øveband sammen med boghandler Egon Byskov og revisor Bernt Neergaard Jacobsen. Derudover bruges der tid på komponering af egen musik på PC'en hjemme i stuen.

Martin Gregersen



Fankort. Medlemmerne er Ole Barnholdt, Carsten Dahlsen, Orla Andersen og gruppens nye trommeslager, Per Holm Jensen, bagerst.